

aldeles frivillig i Kassen, som ikke forlange nogen Hjælp af det Offentlige, men som kun ville nyde godt af den Udgang, som det Offentlige vil give dem til at sikkre sig i deres Alderdom, kan der, hvis der sker Indstud fra Først af, f. Ex. derved at deres Forældre fra deres Fødsel af indskyde f. Ex. 10 Dre daglig, opnaas særdeles betydelige Resultater, idet et Indstud af 10 Dre daglig fra Fødselen til det 50de Aar med Rente og Rentens Rente vil give en Sum af 5,800 Kr., for hvilken det vil være muligt at sikkre sig en temmelig betydelig Hjælp i Alderdommen. Jeg tror derfor, at isald dette Udkaft skulde blive til Lov, vil det blive benyttet særdeles meget, ogsaa af Klasser, for hvilke det ikke nærmest er bestemt, men hvilke det dog ogsaa bør ligge Staten meget paa Hjerte at drage Omfjorg for, da Fattigantaltene selvfølgelig ogsaa rekruteres temmelig betydeligt fra den mindre bemidlede Middelfstand.

Det var Resultatet for de enkelte Individuer. Med Hensyn til Statens Stilling ligeoverfor denne Sag i finansiel Henseende — det er jo nødvendigt ogsaa i denne Henseende at gaa ud fra Sandsynlighedsberegninger — skal jeg tillade mig at bemærke, at man kan gaa ud fra, at de Individuer, som i Genhold til Lovforslagets § 8 maa antages at komme til at nyde Godt af det Offentliges Understøttelse til at indtræde i Alderdomsforsørgelseskassen, kunne anslaaes til 300,000 Mennesker om Aaret. Dersom man gaa ud fra, at Alle søgte og fik den Understøttelse, og vi afrunde den aarlige Understøttelses Størrelse til 10 Kr., vil det give en Udgift af 3 Millioner Kr. for Staten og Kommunerne aarlig; det vil altsaa sige, at for Staten vil det blive 2,400,000 Kr. aarlig, nemlig $\frac{4}{5}$ og for Kommunerne $\frac{1}{5}$ eller 600,000 Kr. aarlig. Men desværre tør man ikke gjøre Regning paa, at Anstalten vil faae saa stor Tilgang i disse Klasser, idet det er en Betingelse, at de Bedkommende selv skulle gjøre Indstud, for at Staten skal træde til. Selv af dem, vi have karakteriseret som fattige — det vil sige saadanne, der ikke selv kunne gjøre større Indstud, have vi dog forlangt, at de skulle indskyde Noget. Vi have overhovedet holdt det som en Hjælp til Selvhjælp. Altsaa, man bør desværre ikke gjøre Regning paa, at hele den Klasse af Samfundet, som ifølge sin Stilling kunde indtræde i Alderdomsforsørgelsen, vilde gjøre det eller vilde have Midler til at gjøre det. Vi tro, at man kan reducere det til det Halve, ialtsald i den første Tid, hvorved altsaa Summen for Staten gaar ned til 1,200,000 Kr. om Aaret. Men af dem, som i Tidens Løb mellem det 22de og 42de Aar erholde Tilfagn om Tilstud fra det Offentlige, falder inden det 60de Aar en stor Del bort ved Døden — hvor Mange lader sig ikke fuldstændig nøie beregne. Vi have imidlertid troet at kunne anslaa det saaledes, at de 1,200,000 Kr. ville gaa ued til det Halve, til

600,000, som altsaa vil blive det Beløb, som det kan paaregnes, at Staten skulde give i Tilstud. Kommunernes Tilstud vilde da gaa ned til 150,000 Kr., fordelt paa alle Landets Kommuner. Dette er tilvisse ikke nogen uoverkommelig Sum, og jeg tror, at de Goder, som Staten, Samfundet vilde opnaa ved den foreslaede Foranstaltning, vilde være saa store, at Staten og Kommunerne med Glæde burde gaa ind derpaa. Ganste vist vilde disse Omkostninger ikke være tilstrækkelige, idet der kommer endnu andre til. Der kommer først Løn til Agenterne; lad os sige, at der er 1,000 Agenter over hele Landet, og at de i de første Aar i Gjennemnit faae en Indtægt af 100 à 150 Kr., det vil da løbe op til 100 à 150,000 Kr. aarlig, hvilken Sum maa fordeles efter samme Forhold som de førnævnte Udgifter, altsaa paa Staten og Kommunerne. Dertil kommer endnu Udgifterne til Mellemstadiet, nemlig til Amtsforvalternes Kontorhold, der absolut maa forgeses, om ikke meget betydeligt, saa dog med en Sum, der ogsaa maa regnes med, og endelig er der selve Centralbestyrelsen, der jo ogsaa vil kræve nogle Udgifter, saa at man ikke kan regne, at man vil slippe under et Par Hundrede pCt. eller maasse 250,000 Kr. til den hele Administration aarlig. Dertil kommer endnu i de første Aar, inden Svaldefonden har naaet den foreskrevne Størrelse af 1 Million, Udgifter, der maa gjøres af Staten for at komme dem til Hjælp, der miste Førligheden ved Ulykkestilfælde. Der er forslaaet Understøttelser af 100 à 200 Kr., idet der jo vil hengaa en Tid, inden Fonden naaer en Størrelse af 1 Million Kroner; altsaa ogsaa her vil der komme særlige Udgifter, saa jeg tror ikke, at man tør paaregne, at Staten vil kunne slippe med en aarlig Udgift af under 1 Million Kr. for at bringe denne Foranstaltning liive. Som bemærket tidligere, tror jeg dog ikke, at Staten derfor bør slyde denne Sag fra sig; thi de Fordele, der direkte og indirekte kunne opnaas ved en saadan Foranstaltning, ville efter vor Mening være saa betydelige, at Staten eller ialtsald Nationen vil være vel tjent, endog saa i pekuniær Henseende, med en saadan Foranstaltning. Allerede nu ere Kommunernes Udgifter til Fattigvæsenet jo ganske overordentlig store; alene Sognekommunernes samlede Udgifter til Fattigvæsenet overstige 3,500,000 Kr. om Aaret, og — hvad der er værdt at lægge Mærke til — disse Udgifter have været i stadig Stigen. Man har officielle Optegnelser for Aarene 1870—74, og i disse Aar stige Udgifterne med 18 pCt. Hvormeget de ere stegne siden, kan man endnu ikke afgjøre; men naar Oplysningerne komme til at foreligge, frygter jeg for, at man ikke vil spore nogen Nedgang, men tværtimod snarere en Opgang i saa Henseende. Endvidere maa det jo bemærkes, at man ved en Foranstaltning som denne vænner Borgerne fra Ungdommen af til en Spar-